

— Искашъ китъ, но ще бждешъ битъ! — закани се патката. — Твоята лакомия ще те погуби.

Стигнаха на рѣчния брѣгъ. Майката поржча на своитѣ патенца:

— Мои жълтурчета, вие сте още много мънички и не знаете да плувате, затуй ще останете тука подъ върбата, докато виналовя сребърни рибки и попови лъжъчки. Ще ме чакате, нѣма да мърдате отъ тука.

И като натопи широкитѣ си лопати, старата патка плувна къмъ дълбокия виръ. Подгони една попова лъжичка и се загуби въ крайбрѣжния коренакъ.

Жълтиятъ разбойникъ постоя малко и се риздвижи неспокойно:

— Нѣма да чакамъ за една попова лъжичка до второ пришествие. Не съмъ толкова глупаво пате.

И тръгна къмъ водата. Стъпи върху една бучка, но бучката се отрони, и патето се търкулна. Цамбукна въ водата. Бързитѣ води го грабнаха и го понесоха на доле къмъ тъмната гора. Ти си чувало, мое малко момче, че въ гората живѣе хитрата лисица. Тъкмо въ туй време когато Жълтиятъ разбойникъ падна въ водата, хитрата лисица се измъкна отъ своята лисича дупка. Подире ѝ се затекоха две палави лисичета.

— Мамо, — заскимтѣха лисичетата, — довечера да ни донесешъ за ядене нѣщо живо. Не щеме жилаво кокоши месо.

— Добре, маминитѣ звѣрчета. Ще

ви донеса нѣщо крѣхко и живо. Бждете ми само умни и не излизайте отъ дупката!

И като имъ прати една въздушна цѣлувка съ лапичката си, лисицата бешумно потъна въ горския гжсталакъ.

Тамъ, кждето крайбрѣжнитѣ върби мокрятъ сребърнитѣ си листа въ водата, има една хралупа. Ти знаешъ какво е хралупа — кухо дърво.

Въ тая хралупа се потули хитрата лисица и тамъ дочака патенцето съ очи втренчени къмъ рѣката. Жълтиятъ разбойникъ се бѣше научилъ вече да плува свободно, когато наближи хралупата.

— Стой! — изскочи лисицата и размаха застрашително опашката си.

Патенцето спрѣ.

— Кой си ти? — попита лисицата.

— Азъ съмъ Жълтиятъ разбойникъ.

— Олеле, колко си страшенъ! — учуди се лисицата.

— Не съмъ страшенъ, а съмъ безстрашенъ.

— Бре! — усмихна се лисицата, — ами кжде отивашъ?

— Отивамъ да си хвана единъ китъ.

— Какво ще го правишъ?

— Ще го изямъ, защото съмъ страшно гладенъ.

— Ти си едно глупаво пате. Китове въ рѣката нѣма. Китоветѣ живѣятъ въ гората. Ела съ мене